

Chương 29

Muốn Được Ở Bên Anh (2)

Sau đó anh và bà nội ở dưới lầu nói chuyện rất lâu.

Đồng Ngôn đứng ngay cửa sổ nơi tầng ba, nhìn hai người bọn họ ở phía xa, tuy rằng không nghe được họ nói gì, cũng hiểu được bà nội chắc chắn sẽ không chấp nhận được mối quan hệ này, nhưng bà nội sẽ nói điều gì với anh? Sẽ nói như thế nào đây? Cô không đoán được.

Sau khi về nhà, đây là lần đầu tiên người nhà của cô tỏ thái độ rõ ràng với mối quan hệ giữa cô và Cố Bình Sinh.

“Khi còn đi học, rất nhiều học sinh sinh viên có cảm tình sùng bái quá mức đối với thầy cô giáo của mình, đợi cho đến khi cháu ra trường, sẽ hiểu được cháu và người đó không giống nhau, cũng là người không thích hợp với cháu.”

Bà nội trước kia tuy rằng chỉ là giáo viên tiểu học, nhưng bởi vì đặc thù của nghề giáo này, có thể nghe được rất nhiều chuyện tình cảm phát sinh giữa thầy trò, phần lớn chính là sinh viên nữ yêu thương thầy giáo của mình, đến cuối cùng không chỉ có ảnh hưởng tới việc học ở trường, mà hình ảnh của trường học cũng bị đánh giá theo đó, tóm lại đều làm cho mọi người cảm thấy rất phản diện.

“Cậu ta là thầy của cháu, hơn nữa còn là giảng viên đang chính thức giảng dạy cho cháu, nếu không phải nhìn ra được cậu ta là một đứa trẻ rất tốt thì bà nhất định sẽ không nói gì với cậu ta. Ngôn Ngôn, chức danh giảng viên này có nhiều thứ không thể cho phép, thầy trò trong lúc đó.... Chỉ có thể là thầy trò mà thôi.”

Cô vẫn im lặng không nói gì. Từ khi cha mẹ bắt đầu làm thủ tục ly hôn, cô vẫn luôn sống cùng bà nội, cô từng có hai năm làm một đứa trẻ phản nghịch, cả ngày đều ở bên ngoài chơi bởi không chịu học, làm cho bà nội rất buồn, đã có nhiều lần khóc vì cô. Từ khi còn nhỏ đã từng hạ quyết tâm, không thể để cho người duy nhất quan tâm yêu thương mình phải đau lòng như vậy được. Cho nên cô sẽ không phản bác.

Đợi cho đến khi bà nội muốn đưa cô đi đến nhà người thân ở Thiên Tân trải qua kỳ nghỉ đông, cô mới do dự mà hỏi, đi rồi khi nào sẽ trở về?

Bà nội múc cho cô một bát cháo, đem chiếc thìa đặt ở trên bát, “Qua năm mới sẽ về.” Bà gấp cho cô một thìa dưa muối bỏ vào trong bát, còn cẩn thận bỏ thêm một chút hành ngò, “Đợi đến khi cháu khai giảng sẽ trở về.”

Cô dùng chiếc đũa gấp mấy cọng dưa, trộn lẫn với cháo, bắt đầu ăn. Điện thoại trong túi cũng rất im ắng, anh không có nhắn tin cho cô. Đến khi ăn khá no rồi, cô mới trở lại phòng mình, đưa điện thoại di động ra nhìn, trong chớp mắt bỗng nhiên có chút hoảng hốt. Anh nói cái gì? Quyết định làm gì? Cô xúc rèm cửa sổ lên, nhìn về phía xa trong màn đêm, gửi cho anh một tin nhắn: Kết quả hình như không được tốt cho lắm? Rất nhanh đã nhận được tin nhắn trả lời của anh. Anh cũng đã đoán trước được. TK.

Anh đoán trước điều gì? Trong thiên hạ này không có bữa cơm trưa nào là miễn phí cả, cần phải trả tiền làm cơm chứ.

Đồng Ngôn dở khóc dở cười nhìn điện thoại: theo như cách nói của người trung quốc mà anh thường nói thì anh chính là một thầy giáo dạy toán đấy à?

Tuy rằng những lời này không chính xác chút nào, nhưng lại làm dịu đi một phần cảm xúc mới vừa rồi còn đang dâng trào, Đồng Ngôn hạ đèn bàn chiếu sáng xuống, cùng anh nói chuyện một lúc, mới hỏi anh đã về nhà chưa?

Cố Bình Sinh trả lời rất bình thản: anh còn ở gần nhà em.

Cô sửng sốt một chút, theo bản năng nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng không thấy xe của anh. Cố gắng nhìn xung quanh một lần nữa, sau đó mới phát hiện ra phương hướng cô tìm là sai lầm, anh hẳn là ở phía bên kia phòng khách mới đúng. Khi ý nghĩ này xuất hiện trong đầu, nhịp tim của cô cũng tăng nhanh một chút, cũng may lúc này bà nội đã ngủ rồi.

Cô mở cửa phòng mình, thật cẩn thận đi xuyên qua phòng khách nhỏ, đi đến bên cửa sổ. Xúc rèm cửa sổ lên. Đây là con đường ngay sát nhà cô. Dòng xe cộ vẫn cứ như trước, đèn đuốc vẫn sáng như trước, chiếc xe kia vẫn đứng ở nơi đó. Anh đã mặc áo lông vào, vẫn đứng ở cạnh xe, dường như cảm giác được cô sẽ xuất hiện, nhìn lên phía rèm cửa sổ đã bị nhấc lên một góc, rất nhanh khép lại ngón tay giữa và ngón trỏ, chạm nhẹ trên trán.

Có người đi qua bên cạnh người anh, tò mò nhìn lên trên lầu theo tầm mắt của anh...

Đồng Ngôn thấy không rõ vẻ mặt của mọi người, nhưng cảm thấy những người đang đứng phía ngoài quan sát kia hẳn định là đang đổ kị với cô. Được rồi, có anh ở đó, cô có thể có chút tự kỷ của bản thân chứ. Bởi vì anh vẫn luôn quan tâm cô như vậy.

Cô nhin không được, nhếch môi mỉm cái, cái trán vẫn đang còn để ở trên cửa thủy tinh, khó có khi cảm nhận được cái lạnh lẽo nơi tấm cửa thủy tinh vào mùa đông thế này, nhưng lại thoải mái như vậy. Có lẽ là vì...trong lòng ấm áp.

Ngày hôm sau Đồng Ngôn phải đi Thiên Tân, bởi vì thời gian dài ở cùng với bà nội, cô không thể lấy điện thoại ra liên lạc với anh được.

Lộ trình xe lửa cũng không lâu, trên tàu ai nấy đều hồ hởi vì sắp được về nhà, bà nội cũng đang cười nói chuyện phiếm với người mẹ ôm đứa con ngồi ở bên cạnh.

Đồng Ngôn mở hộp giữ ấm ra, uống lên một ngụm trà nóng, lại nhớ tới lời anh nói. Anh nói, anh hoàn toàn có thể lý giải được phản ứng của một người đã từng làm nghề giáo đối với chuyện của hai người. Anh thậm chí cũng từng cùng mẹ xảy ra việc mâu thuẫn như vậy, từng có một đoạn thời gian trốn tránh ngắn ngủi. Anh nói, tất cả cũng sẽ không phải là vấn đề. Anh nói, anh ở Bắc Kinh chờ em trở về.

Cô tựa người trên cửa sổ thủy tinh, nhắm mắt lại, chưa bao giờ có cảm giác giống như bây giờ, chỉ mong lập tức có thể tốt nghiệp.

Anh em họ hàng ở Thiên Tân đã nhiều năm không gặp, giống như sớm đã nghe nói Đồng Ngôn thi đỗ vào trường đại học có tiếng, lời kéo tay của cô không ngừng giới thiệu cho mọi người, khen ngợi không dứt.

Cô chỉ có thể cúi đầu cười một tiếng, thẳng cho đến khi có người hỏi cô có bạn trai hay chưa, cô mới do dự một chút, nhưng không đợi cô nói chuyện thì bà nội đã cười nói, “Vẫn là lấy việc học làm trọng chứ.”

Sau đó là khoảng thời gian náo nhiệt nhất để đón chào một cuộc sống mới khi qua năm mới.

Ngày cuối cùng của năm, bữa cơm đoàn viên lại được bày biện mười bàn ở khách sạn, có những người đã hơn 90 tuổi, theo trí nhớ của cô thì đây vẫn là lần đầu tiên cô gặp qua.

Có đứa em họ bà con xa kém Đồng Ngôn ba bốn tuổi, lúc còn rất nhỏ đã từng đến nhà Đồng Ngôn ở một thời gian, cho nên khi nhìn thấy cô đến thì có phần thân thiết với cô hơn so với những người khác, dám lôi kéo cô đi đến đại sảnh của khách sạn, ngồi ở trên ghế sofa, vừa xem pháo hoa vừa nói chuyện phiếm.

Đề tài nói chuyện quanh đi quẩn lại cũng chỉ mấy vấn đề trong cuộc sống, cuối cùng cũng nói đến vấn đề tình cảm.

Cô em họ này lần trước đi Bắc Kinh, được Lục Bắc dẫn đi chơi khắp nơi, cho nên ấn tượng của cô bé với Lục Bắc rất tốt, nhin không được hỏi Đồng Ngôn về vị ‘anh rê’ kia bây giờ thế nào?

Đồng Ngôn rất nhanh nói đã chia tay.

Em họ thực sự rất kinh ngạc, giống như cảm thấy anh là một người tốt như vậy...

Đồng Ngôn nhìn thấy một dải pháo sáng đang bay lên trời, nhanh chóng nổ rộ, sau đó tạo nên hình một bông hoa thật lớn. Có lẽ nhiều ngày như vậy, luôn nhớ tới một người. Có lẽ khó có thể tình cờ gặp được một người, có thể biết rõ được chuyện của cô và Lục Bắc, nhưng người đó lại không hề xuất hiện, rút cuộc cũng làm cho cô nói hết nguyện vọng của mình.

“Khi anh ấy học cấp ba, một lần lái xe ngoài ý muốn đâm chết người. Tuy rằng đối phương đi trái đường phạm luật nhưng gia đình lại không chịu giảng hòa, nhất định phải làm cho anh ấy ngồi tù. Đó là người nhà của người làm bên cục thuế, khẩu khí tự nhiên cũng mạnh hơn, nhà bọn họ chạy vay rất nhiều người cũng không có hiệu quả gì. Cho nên lúc ấy, tất cả mọi thứ dường như đã định, anh ấy học ở trường dạy nghề được một năm sau đó lại đi tù.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó...” Đồng Ngôn trầm mặc vài giây, “Giống như một vở hài kịch vậy, có một người bạn trung học của chị giúp được anh ấy. Sau đó trải qua rất nhiều chuyện... vấn đề được giải quyết thuận lợi, sau đó anh ấy cùng bạn học trung học của chị liền đính hôn. Năm trước đã kết hôn rồi.”

Cô nhớ rõ mỗi câu mà mẹ anh đã nói với chính mình. Cô cũng nhớ rõ, thời điểm cô tuyệt vọng, nhìn đến một màn hài kịch này, thậm chí cảm thấy chính mình đang nằm mơ.

Phương Vân Vân nói Lục Bắc là một người khó có thể tìm được, chính mình nhất định phải gả cho anh, cứ đơn giản có như vậy.

Đó là lần đầu tiên cô phát hiện ra, những con người hòa nhã như thế nhưng trong lúc đó cũng thật sự là có một khoảng cách nhất định. Khi đó cô chỉ biết khóc lóc cả ngày, giống như những cô gái cùng tuổi, thế nhưng lại có thể vì muốn được một người con trai để ý đến, thật sự khóc nháo làm cho người trong nhà đi dùng mọi quan hệ, đi tạo áp lực để giải quyết vấn đề.

“Bỏ đi cũng tốt, quyết định như vậy cũng là hợp lý.” Cô em họ thở dài một hơi.

“Đúng vậy, đúng vậy...” Đồng Ngôn cười nói tiếp, “Cho nên chị của em bị thất tình.”

Cho nên mỗi tình đầu liền chấm dứt như vậy. Có lẽ vì rất giống tình tiết của một vở kịch, chuyện xưa biến chuyển quá lớn, cô đến nay nhớ tới cũng cảm thấy không tưởng tượng được.

Buổi tối đó... buổi tối mà Lục Bắc đính hôn, hình ảnh anh ngồi ở ven đường ôm đầu khóc rống lên, cả đời này cô hẳn sẽ không quên được. Tối hôm đó cô thậm chí cảm thấy có phải không bản thân cô sinh ra đã phải chịu mệnh khổ rồi, mặc dù không có trải qua những ngày sống khó nhọc, nhưng cuộc sống lại một lần nữa cướp đoạt đi những thứ vốn nên thuộc về cô, cũng không nên vì cảm tính mà phải đi xa như vậy.

“Không sao...” Cô em họ vung tay lên, cố gắng an ủi cô, “Chị của em đẹp như vậy, hát lại hay, lại tốt nghiệp trường đại học danh tiếng, tuyệt đối có thể gả cho một người đàn ông tốt.”

Đồng Ngôn tựa vào ghế sofa, nhớ tới Cố Bình Sinh.

“Vậy bạn trai hiện tại của chị đâu?” Cô em rất nhanh đã đổi đề tài, “Đừng nói với em là chị còn chưa có đây nhé?”

Đồng Ngôn cười nhìn cô em họ này, không trả lời.

Qua một lúc lâu sau, mới lấy điện thoại ra nhắn tin cho anh: Năm mới vui vẻ. Giờ anh đang làm gì vậy?

Năm mới vui vẻ. Cả ngày hôm nay đều phải đi ăn cùng mọi người, ăn nhiều... mệt không tả được. TK.

Thấm thoát đã hơn mười ngày không gặp được anh. Kì nghỉ đông vốn đã lên kế hoạch thật tốt, nhưng cuối cùng lại không thể thực hiện được. Cô nhớ tới chính mình có rất nhiều quy hoạch, giành ra vài ngày để đi thăm thú những danh lam thắng cảnh xưa, lại dùng mấy ngày để ở bên anh, sau đó... nếu còn thời gian rảnh rỗi thì vẫn luôn muốn ở cùng anh, phỏng chừng anh cũng sẽ không ngại buồn chán đâu. Nhưng không hiểu sao lại thành tình trạng như hiện tại. Bởi vì bà nội luôn ở bên cạnh cô, bọn họ ngay cả tin nhắn cũng không thể gửi được.

Em nhớ anh. Cô bỗng nhiên rất thẳng thắn, gửi đi một tin nhắn này.

Rất nhanh, anh liền gọi điện thoại đến.

Đồng Ngôn nhanh chóng nhận điện thoại. Giọng nói của anh trong tiếng pháo hoa nổ rất lớn như thế này thực sự là nghe không được rõ ràng lắm.

“Bắc Kinh mấy ngày này đều ở mức -10 độ, anh có xem tin tức thời tiết ở Thiên Tân, giống như có tuyết rơi, em chú ý mặc nhiều vào một chút, đừng để bị cảm lạnh.”

Anh đơn giản dặn dò cô một chút, dừng một chút rồi mới nói, “Mấy ngày nay anh đã liên hệ với viện trưởng, luật thương mại của học kỳ sau đã tìm được

giáo viên dạy rồi, anh sẽ không dạy lớp các em nữa, sẽ nhận dạy chương trình đại học năm hai.”

Từ lúc nhận điện thoại, cô không nói qua một chữ.

Cô em họ có chút nghi hoặc nhìn cô, dùng khẩu hình hỏi cô, “Có phải điện thoại của trường trung cấp tòa án nhân dân gì đó không? Chị đừng bao giờ tin, đều là lừa người đó thôi”.

Đồng Ngôn lắc đầu với cô ấy.

“Anh không nói nhiều được, trong phòng còn có rất nhiều người, nhìn thấy anh gọi điện thoại thì cảm thấy rất kỳ quái.” Trong giọng nói của anh có ý cười rõ ràng, “Anh cũng rất nhớ em, rất rất rất nhớ em.”

Đồng Ngôn nhin không được cười rộ lên, sau đó nhìn đến vẻ mặt nghi ngờ của cô em họ thì lại càng muốn cười hơn. Rất nhanh đã kết thúc cuộc gọi. Cô vẫn nắm chặt điện thoại đang để bên tai, còn đang suy nghĩ những gì anh nói. Bỗng nhiên lại nói đến chuyện đổi khóa dạy, giống như sớm đã có kế hoạch vậy...

“Chị ơi...? Chị làm sao mà nãy giờ không nói gì thế?”

Đồng Ngôn nghĩ, nghiêm trang nói, “Đó là một người hát hay hơn cả chị, ở trường học cũng rất tốt, là một người đàn ông điển trai, anh ấy đã tỏ tình với chị.”